

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **L. K.**, zast. JUDr. Milanem Ostrížkem, advokátem, se sídlem Stodolní 26, Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 7. 2008, č. j. 18 Cad 38/2008 – 24,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 7. 2008, č. j. 18 Cad 38/2008 - 24, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala v zákonné lhůtě kasační stížnost proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým byla pro opožděnost odmítnuta její žaloba směřující - podle krajského soudu - proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalované“) ze dne 28. 11. 2005, č. X, jímž byl stěžovatelce přiznán od 3. 12. 2005 starobní důchod podle ustanovení § 31 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění, a to ve výši 6123 Kč měsíčně. Krajský soud vycházel ze zjištění, že uvedené rozhodnutí žalované převzala stěžovatelka podle vlastního vyjádření koncem roku 2005, resp. počátkem roku 2006, lhůta pro podání žaloby ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) je dvouměsíční, takže žaloba podaná u Krajského soudu v Ostravě až dne 27. 2. 2008 je opožděná. soud ji proto jako opožděnou musel odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

V podané kasační stížnosti se stěžovatelka dovolává kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 7. 2008 v celém rozsahu zrušil. Namítá především, že soudu muselo být zřejmé, že své podání (žalobu) ze dne 26. 2. 2008 činila v přímé souvislosti k jinému rozhodnutí žalované, konkrétně k rozhodnutí ze dne 14. 2. 2008, č. X, kterým byla

zamítnuta její žádost o přiznání starobního důchodu podle § 29 zákona č. 155/1995 Sb., a to jen pro formální chybu v předchozím rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2005, č. X, jímž byl stěžovatelce přiznán starobní důchod (předčasný) podle § 31 téhož zákona. Stěžovatelka trvala na tom, že prvotně napadeným rozhodnutím žalované bylo rozhodnutí ze dne 14. 2. 2008. Vytýká krajskému soudu, že její snahu vyhovět výzvě soudu a doplnit původní podání vysvětlením, si soud vyložil jinak než mínila, tj. že žaloba směřuje proti předchozímu rozhodnutí z roku 2005. Má zato, že řízení před krajským soudem tak bylo zatíženo vadou, která ve své podstatě způsobuje nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost napadeného usnesení. Stěžovatelka se přitom jen snažila doložit, že předchozí rozhodnutí o přiznání předčasného starobního důchodu bylo vadné, což však i vzdor jejímu laickému vyjádření nemělo vést k tomu, že by obě rozhodnutí mohla být zaměněna. Stěžovatelka si je vědoma lhůty pro podání žaloby, nicméně, pokud jde o rozhodnutí ze dne 28. 11. 2005, neměla důvodu je napadat, protože jako laik obdržela to oč žádala, tedy byl jí přiznán „předčasný“ starobní důchod, jen s jiným „paragrafovým“ odůvodněním, kterému ovšem nemohla a nemusela rozumět. Stěžovatelka má zato, že je věcí žalované, aby při přiznávání sociálních dávek důsledně informovala žadatele o dopadech, které přiznání dávky přináší. To se v jejím případě nestalo a stěžovatelka je tak postupem žalované jednoznačně finančně poškozena na sociální dávce, kterou by dovršením standardního důchodového věku mohla pobírat a již se podáním žádosti snažila domoci.

Žalovaná podle obsahu spisu vyjádření ke kasační stížnosti nepodala.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. I když v kasační stížnosti činí stěžovatelka výslovný odkaz na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., je nutno tyto důvody souhrnně podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) téhož zákona, tedy tvrzenou nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům pod písmenem a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Nejvyšší správní soud ostatně již ve svém rozhodnutí ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 3 Azs 33/2004 konstatoval, že je-li kasační stížností napadeno usnesení soudu o odmítnutí žaloby, přichází pro stěžovatele v úvahy z povahy věci pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Po přezkoumání věci Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou.

Z obsahu dávkového spisu žalované Nejvyšší správní soud zjistil, že se stěžovatelkou byla sepsána na Okresní správě sociálního zabezpečení v Ostravě dne 19. 9. 2005 žádost o starobní důchod, v záhlaví této žádosti je uvedeno „starobní § 31“. Kromě údajů identifikujících žalobkyni je v žádosti dále uvedeno, že doba pojištění je zhodnocena již u žádosti o částečný invalidní důchod, který pobírá stěžovatelka od 1. 6. 2001 - dosud, stejně tak jí tamtéž byla zhodnocena i doba péče o dvě děti. Rozhodnutím žalované ze dne 28. 11. 2005, č. X, byl stěžovatelce přiznán od 3. 12. 2005 starobní důchod podle ustanovení § 31 zákona č. 155/1995 Sb. ve výši 6123 Kč měsíčně. Dne 1. 10. 2007 požádala stěžovatelka u téže okresní správy sociálního zabezpečení o přiznání starobního důchodu od dosažení důchodového věku, přičemž v žádosti je kromě potřebných údajů mimo jiné učiněna sepisujícím úředníkem poznámka, že žadatelce byl přiznán rozhodnutím žalované ze dne 28. 11. 2005 starobní důchod podle § 31 (zákon č. 155/1995 Sb.), ale měla nárok na starobní důchod podle § 30. Proto nyní žádá o přepočtení na starobní důchod podle § 29 téhož zákona a vydání nového rozhodnutí.

Rozhodnutím žalované ze dne 14. 2. 2008, č. X, byla zamítnuta žádost stěžovatelky o přiznání starobního důchodu podle ustanovení § 29 zákona č. 155/1995 Sb. s odkazem na ustanovení § 31 odst. 3 téhož zákona. V odůvodnění žalovaná citovala ustanovení § 29, § 30 a §

31 zákona č. 155/1995 Sb. a zdůraznila, že podle zjištění v dávkovém spise stěžovatelka nikdy neuplatnila nárok na starobní důchod podle § 30 uvedeného zákona, neboť v žádosti ze dne 19. 9. 2005 je na straně 1 a 4 výslovně uvedeno, že účastník řízení žádá o přiznání starobního důchodu podle § 31 a to od 3. 12. 2005; tuto žádost stěžovatelka vlastnoručně podepsala. Uvedené žádosti bylo vyhověno a požadovaný důchod stěžovatelce přiznán, čímž zároveň zanikl její nárok na částečný invalidní důchod. Ve smyslu ustanovení § 31 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění je proto vyloučen nárok na starobní důchod podle § 29 a § 30 téhož zákona. Podle dodejky pošty bylo toto rozhodnutí doručeno do vlastních rukou stěžovatelky dne 25. 2. 2008, jak vyplývá z číselného údaje opatřeného podpisem stěžovatelky.

V návaznosti na doručení tohoto rozhodnutí podala stěžovatelka dne 26. 2. 2008 žalobu u Krajského soudu v Ostravě, kterou nadepsala jako „nepřiznání starobního důchodu a vydání neplatného rozhodnutí ČSSZ Praha“. V ní uvedla, že dne 19. 9. 2005 podala žádost u Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě o předčasný starobní důchod. Do té doby byla poživatelkou částečného invalidního důchodu. Při spisu žádosti „nebyla řeč o § 31“ zákona o důchodovém pojištění, ani jí sepisující úředník nic takového nenabídl; stěžovatelka v tomto směru odkazuje na výpověď svého manžela. Stěžovatelka vyslovila přesvědčení, že ve správním řízení má úředník postupovat podle správního řádu tak, aby účastníkovi nebyla způsobena újma a má mu být v sepisu žádosti nápomocen; toto nebylo provedeno. Po uplynutí 2 roků podala stěžovatelka žádost o starobní důchod u téže správy sociálního zabezpečení a po urgencích a stížnostech obdržela rozhodnutí až po pěti měsících po sepisu žádosti. Je přesvědčena, že má nárok na starobní důchod podle § 29 zákona č. 155/1995 Sb., tedy o „přepočtení na narovnání důchodu“. V jejím případě je jí však důchod nadále protiprávně krácen asi o 700 – 800 Kč měsíčně. Tohoto rozdílu se nemíní vzdát, když má navíc zato, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o důchod je „urážející paskvil“, jímž byl porušen zákon č. 209/1992 Sb. a zákon č. 82/1998 Sb. Žádala soud, aby ve věci spravedlivě rozhodl.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě upozornila, že podání stěžovatelky nemá náležitosti žaloby podle § 71 s. ř. s., neboť z něho není zřejmé, co jí stěžovatelka požaduje; nejsou označeny výroky rozhodnutí, které napadá a nejsou vyznačeny žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jakož i důkazy k prokázání stěžovatelčiných tvrzení. Podání rovněž neobsahuje ani návrh rozsudečného výroku a není připojen opis napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka neprokazuje, v čem došlo k porušení zákona č. 82/1998 Sb. a zákona č. 209/1992 Sb., tj. jakým způsobem žalovaná odepřela právo na účinné opravné prostředky.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 25. 3. 2008, č. 18 Cad 38/2008 – 9, vyzval stěžovatelku k doplnění a opravě svého podání ze dne 26. 2. 2008 tak, aby v něm bylo uvedeno, kterému soudu je podání určeno, kdo je činí a které věci se týká, bylo řádně podepsáno, datováno a předloženo ve dvojím vyhotovení včetně příloh. Dále byl vznesen požadavek na řádné označení správního orgánu, jehož rozhodnutí stěžovatelka napadá a na označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá a to dnem jeho vydání a číslem, pod kterým bylo vydáno a věci, o níž bylo rozhodováno. Dále bylo požadováno doplnění důvodů, ve kterých stěžovatelka spatřuje nezákonnost a nicotnost rozhodnutí, jakož i uvedení konečného návrhu, který navrhovatelka činí, po předchozím vylíčení rozhodujících skutečností a označení a předložení případných důkazů, pokud je má stěžovatelka k dispozici. Stěžovatelka byla upozorněna, že nebude-li ve stanovené lhůtě její podání podle výše uvedeného poučení doplněno, soud její žalobu odmítne.

Stěžovatelka na tuto výzvu soudu reagovala podáním ze dne 17. 4. 2008, v němž uvedla, že je určeno Krajskému soudu v Ostravě, týká se nároku na plný starobní důchod, směřuje proti ČSSZ, Křížová 25, Praha 5, dnem vydání napadeného rozhodnutí je 28. 11. 2005.

Stěžovatelka dále uvádí, při sepisu žádosti o předčasný důchod (byl přítomen i její manžel) jí bylo řečeno, že její důchod bude posléze vyrovnán při podání žádosti o starobní důchod. Tu podala dne 1. 10. 2007 u Okresní správy sociálního zabezpečení, přičemž o § 31 nebyla řeč. Bylo jí sděleno, že po uplynutí doby předčasného starobního důchodu ji bude tento důchod vyrovnán – svědek je manžel. Činí proto návrh, ať žalovaná uvede věc do náležitého pořádku a vrátí, co je jí odepíráno. Provedené správní řízení se přičí dobrým mravům a proto se stěžovatelka odvolává ke Krajskému soudu v Ostravě, neboť jednání ČSSZ se jí jeví jako podivné.

Do protokolu o provedení důkazu mimo jednání (ze dne 10. 7. 2008) stěžovatelka po poučení podle § 64 s. ř. s. a § 131 o. s. ř. uvedla, že žalobou napadla rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2005, č. X. Toto rozhodnutí bylo vydáno po té, kdy jí bylo doporučeno v době, kdy pobírala částečný invalidní důchod, aby si zažádala o starobní důchod předčasně, přičemž jí tenkrát „paní na sociálním“, tedy u žalované řekla, že až nabude věku potřebného pro starobní důchod, bude jí rozdíl důchodů doplacen. Předložila k nahlédnutí informativní výpočet důchodu, který byl vyhotoven 16. 6. 2005. Dále uvedla, že napadené rozhodnutí z 28. 11. 2005 nemá, bylo jí však doručeno buď koncem roku 2005 nebo v lednu roku 2006. Trvá proto na žalobě proti tomuto rozhodnutí, neboť o nějaké lhůtě k podání žaloby, či o nějakém § 31 poučena nebyla, ani tehdy o této možnosti nevěděla.

Krajský soud usnesením ze dne 15. 7. 2008, č. j. 18 Cad 38/2008 – 24, žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť podle jeho přesvědčení byla podána opožděně. V daném případě totiž stěžovatelka sama uvedla, že žalobou je napadeno rozhodnutí ČSSZ ze dne 28. 11. 2005, které jí bylo doručeno koncem roku 2005, resp. počátkem roku 2006. Lhůta pro podání žaloby začala tedy plynout dnem následujícím po dni, kdy žalobkyně uvedené rozhodnutí převzala a uplynula po dvou měsících od tohoto dne (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Znamená to tedy, že v daném případě tato lhůta marně uplynula nejpozději v prvním čtvrtletí roku 2006. Stěžovatelka však své podání učinila odevzdáním na poště až dne 26. 2. 2008 a tudíž opožděně.

Nejvyšší správní soud pokládá postup Krajského soudu v Ostravě a jeho usnesení, jímž byla zamítnuta stěžovatelčina žaloba pro opožděnost, za nezákonné.

Podle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně.

Opožděné podání žaloby je nutným a dostatečným důvodem pro její odmítnutí, přičemž skutečnosti rozhodné pro závěr o včasnosti či opožděnosti žaloby je soud povinen vždy zkoumat z úřední povinnosti a přihlídnout k nim. Žalobu z tohoto důvodu lze však odmítnout, jsou-li dány skutkové důvody k takovému rozhodnutí, tj. jestliže je jisté, že nastaly skutečnosti rozhodné pro právní závěr o opožděnosti žaloby. Musí být tedy postaveno najisto zejména to, které rozhodnutí je žalobou napadáno, kdy bylo žalobci oznámeno a kdy žalobce proti němu podal žalobu. V pochybnostech je nutno mít zato, že žaloba byla podána včas (viz k tomu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2005, č. j. 1 Azs 114/2004 – 44, ze dne 13. 3. 2005, č. j. 1 As 13/2004 – 94, a ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, publikovány na www.nssoud.cz).

V projednávané věci bylo dne 27. 2. 2008 doručeno Krajskému soudu v Ostravě podání stěžovatelky označené jako žaloba proti „nepřiznání starobního důchodu a vydání neplatného rozhodnutí ČSSZ Praha“, v němž byl přesně označen soud, jemuž bylo toto podání adresováno, tedy Krajský soud v Ostravě spolu s adresou sídla, podání bylo řádně podepsáno, datováno a předloženo ve dvojím vyhotovení, přičemž stěžovatelka v něm označila řádně správní orgán, jehož rozhodnutí napadá, a to přesným názvem a sídlem tohoto správního orgánu (žalovaný: Česká správa sociálního zabezpečení, Křížová 25. Praha 5). Stěžovatelka v podání uvedla, že se týká nepřiznání starobního důchodu a připojila k němu rozhodnutí žalované ze dne 14. 2. 2008, č. X, které jí bylo dne 25. 2. 2008 doručeno. Dále vylíčila skutkové důvody, v nichž spatřovala nezákonnost rozhodnutí, a to především skutečnost, že vydání tohoto rozhodnutí navazovalo na jiné rozhodnutí ČSSZ o přiznání tzv. „předčasného“ starobního důchodu, o němž si požádala na Okresní správě sociálního zabezpečení v Ostravě dne 19. 9. 2005 a který byl přiznán podle § 31 zákona o důchodovém pojištění. Uvedla rovněž, že při sepisu žádosti nebyla řeč o § 31 uvedeného zákona a nabízela, že by tuto skutečnost mohl dosvědčit u sepisu přítomný manžel. Dále dovozovala, že zřejmě nebyl správný postup úředníka příslušné Okresní správy sociálního zabezpečení, pokud jí nebyl nápomocen při sepisu žádosti. Uvedla rovněž, že po uplynutí dvou roků podala žádost o starobní důchod dne 1. 10. 2007 a o této žádosti bylo žalovanou rozhodnuto po pěti měsících. Vyslovila přesvědčení, že má nárok na důchod podle § 29 zákona č. 155/1995 Sb. – nesouhlasila tudíž se závěrem o zamítnutí její žádosti o uvedený důchod.

Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že jediné, co v podání stěžovatelky chybělo, byl návrh rozsudečného výroku, tedy to, jaký konečný návrh podatelka činí, když tato pouze uvedla, že žádá o vydání spravedlivého rozsudku. Pokud krajský soud usnesením ze dne 25. 3. 2008, č. j. 18 Cad 38/2008 – 9, stěžovatelku vyzval k doplnění žaloby podle bodů 1 – 7 ve výzvě uvedených, pak 6 z těchto 7 bodů nebylo důvodných, neboť žaloba potřebné a výzvou požadované náležitosti obsahovala. Chyběla pouze náležitost uvedená pod bodem 6.

Stěžovatelka ve snaze výzvě krajského soudu vyhovět podáním ze dne 18. 4. 2008 zopakovala některé údaje ze žaloby a navíc uvedla, že napadá rozhodnutí ze dne 28. 11. 2005, č. X, a dále upřesnila, že při sepisu žádosti o předčasný starobní důchod byla upozorněna, že tento bude „narovnan“ při podání žádosti o starobní důchod. O ten požádala dne 1. 10. 2007, avšak ten je jí nyní odírá. Činí proto návrh, ať ČSSZ uvede vše do náležitého pořádku.

I když v tomto podání stěžovatelka pod bodem 4 uvedla, že napadá rozhodnutí ze dne 28. 11. 2005, je ze stěžovatelčina vysvětlení a uvedení důvodů patrné, že nesouhlasí s tím, že jí následným rozhodnutím ČSSZ nebyl přiznán starobní důchod podle § 29 zákona o důchodovém pojištění. Skutečnost, že stěžovatelka jako napadené rozhodnutí označila to, jímž jí byl přiznán předčasný starobní důchod podle § 31 téhož zákona nelze vytrhávat ze souvislosti, a to k tíži stěžovatelky, když je nepochybné, že původ stěžovatelkou namítané nespravedlnosti či křivdy, spatřuje tato právě v tom, že jí byl přiznán uvedený důchod podle § 31 zákona o důchodovém pojištění, ačkoliv byla ujišťována, že půjde o takový předčasný starobní důchod, který nebude vylučovat pozdější přiznání důchodu starobního standardního.

Bylo lze předpokládat, že za této situace, kdy paradoxně k výzvě soudu stěžovatelka své původní podání poněkud zkomplikovala, se bude snažit krajský soud po poučení stěžovatelky o jejích procesních právech a povinnostech, vést stěžovatelku k upřesnění jejího podání. Podle protokolu o provedení důkazu výslechem stěžovatelky, se této dostalo poučení podle § 131 o. s. ř. (tedy o povinnosti vypovědět pravdu a nic nezamlčovat). K dotazu soudu stěžovatelka uvedla, že žalobou napadá rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2005, č. X, a zdůraznila, že byla poživatelkou částečného invalidního důchodu a bylo jí doporučeno, aby si zažádala o starobní

důchod předčasně, přičemž při sepisu žádosti o tento důchod se jí dostalo poučení, že až nabude věku potřebného pro nárok na starobní důchod, rozdíl se jí doplatí. Uvedla rovněž k dotazu soudu, kdy jí bylo rozhodnutí ze dne 28. 11. 2005 žalovanou doručeno. Vzdor tomu, že žaloba stěžovatelky ze dne 26. 2. 2008 bezprostředně navazovala na doručení rozhodnutí žalované ze dne 14. 2. 2008, k němuž došlo dne 25. 2. 2008, které stěžovatelka k žalobě připojila a proti němuž v žalobě brojila, krajský soud se jí při jejím výslechu dne 10. 7. 2008 vůbec nedotázal, zda snad její žaloba nesměruje též proti naposledy uvedenému rozhodnutí, ačkoliv se to přímo nabízelo. Bezprostředně poté pak vydal rozhodnutí o odmítnutí žaloby pro opožděnost, když lhůtu odvozoval od doručení předchozího rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2005.

Podle ustanovení § 2 soudního řádu správního poskytují soudy ve správním soudnictví ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem.

Ústavní soud již v nálezu ze dne 4. 11. 1999, sp. zn. III. ÚS 61/97, konstatoval, že pokud procesní právní úkony účastníků řízení obsahují zjevnou nesprávnost, jejíž odstranění umožňuje rovněž odstranit nedostatek podmínek řízení, přičemž konstatování této zjevnosti nevyžaduje zvláštní procesní aktivitu soudu (např. dokazování), je nutno účastníkům řízení dát příležitost tuto nesprávnost odstranit. Opakem tohoto postupu je přepjatý formalismus, jehož důsledkem je sofistickované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti, a tím dotčení smyslu § 1 občanského soudního řádu a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Neobstojí v této souvislosti ani námitka porušení ústavního principu rovnosti účastníků řízení, protože požadavek neakceptovatelnosti přepjatého formalismu se vztahuje stejnou měrou na každého z účastníků.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu tento závěr vyslovený ve vztahu k § 1 občanského soudního řádu lze učinit též ve vztahu k § 2 soudního řádu správního. Nejvyšší správní soud nemá pochyb o tom, že žaloba stěžovatelky směřovala proti rozhodnutí žalované, na něž podání stěžovatelky bezprostředně navazovalo, pokud však přesto krajskému soudu vznikla pochybnost o tom, proti kterému z rozhodnutí žalované podání stěžovatelky ze dne 26. 2. 2008 směřuje, měl tento soud stěžovatelce dát příležitost tuto nejasnost odstranit, přičemž bylo jeho povinností ochránit její právo, tedy poučit stěžovatelku o tom, že jen žaloba podaná proti pozdějšímu rozhodnutí může být projednána, přičemž proti rozhodnutí předchozímu je pro opožděnost nepřijatelná. Takového poučení se však stěžovatelce ze strany krajského soudu nedostalo a ten bez dalšího žalobu pro opožděnost odmítl. Jeho jednání lze označit za přepjatý formalismus, v jehož důsledku došlo ke zjevné nespravedlnosti, tedy zabránění stěžovatelce v přístupu k soudu a k přezkoumání napadeného rozhodnutí, jímž je nepochybně rozhodnutí žalované ze dne 14. 2. 2008, č. X. Ostatně ani žalovaná ve svém vyjádření k žalobě námitku opožděnosti stěžovatelčina podání nevznáší.

Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud též o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti ve smyslu § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu